

ÇİĞDEM EKER

SEN SARKINI SÖYLE

GENÇ DESTEK: 79
EDEBİYAT: 42

**ÇİĞDEM EKER
SEN ŞARKINI SÖYLE**

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Özlem Esmergül

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzümlü Kalender-Samet Ersöz

Reklam ve Tanıtım: Işıl Ilgıt Şimşek-Selen Çavuşoğlu

Genç Destek: Ağustos 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-441-965-2

© Genç Destek

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

Genç Destek, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

ÇİĞDEM
EKER

Ahtapot, denizgöğleri
daha neler gördüm
~~neler.~~
Bir de yavaş
kılıçbalığı,
Kurtarıcı gemisini
denizden...

SEN ŞARKINI SÖYLE

ÇİZER-ESRA ÖZEK

İDERSLER
İŞİRKİ

İÇİNDEKİLER

-1-

OTOBÜSE TOSLADIM / 9

-2-

GENÇ YETENEKLER ARANIYOR / 31

-3-

EYVAH! ARABANIN DİREKSİYONU ELİMDE KALDI / 59

-4-

EKMEK PIŞIRDİM, HEM DE EN HAVALISINDAN / 77

-5-

AZ KALSIN TAŞ OLUYORDUM / 89

-6-

YUNUS GÖRDÜM SANKİ / 99

-7-

BU PAZAR İŞLERİNDEN DE HIÇ ANLAMAM / 107

-8-

BELGESEL ÇEKİYORUM / 115

-9-

İNANAMIYORUM, BABAM GELDİ! / 123

BİR YIL SONRA YENİDEN ZEUS TAPINAĞI / 131

Şengül ablama ve anneme...

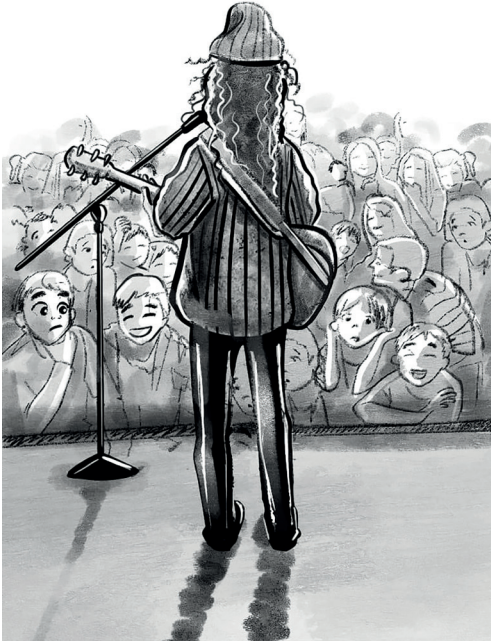
-|-

OTOBÜSE TOSLADIM

Siz nelerden hoşlanırsınız bilmiyorum ama ben gitarımla şarkılar söylemeye ve tarihi yerleri gezmeye bayılıyorum. Düşünsenize on iki yaşındasınız ve elinizde gitarınız, buram buram tarih kokan yerlerde şarkılar söylüyorsunuz. Arkanızda tarihi tiyatro, önünüzde ise size hayran hayran bakan seyirciler... Burayı biraz abartmış olabilirim.

Ne yaptığımı bile unutmuşum, sağ olsun Sevim Öğretmen hatırlattı:

“Gül! Herkes seni bekliyor. Neyi bekliyorsun?”

Kendime geldim. Önümde ayaklı bir mikrofon, elimde gitarım seyircilerle baş başaydım. Herkesin gözü üzerimdeydi, yutkundum birden. Gitara birkaç defa vurduktan sonra kopan telin sesini duydum. Öylece kalakaldım. Çaresizliğim içime işlemiş olacak ki dudaklarım kurudu, ellerim terledi. Yine şarkının sözleri aklıma gelmedi. Ben de her zaman yaptığımı yaptım.

Ne mi?

*“Bu sıcak havalarda gitsek biz uzaklara
Tatilde kalsak gelmesek buralara
Lay lay lay...
Karneler postayla gelse, olmasa hiç kırıklar
Okul da nedir, bize gelse öğretmenler!
Lay lay lay...”*

Koşar adımlarla mikrofonu elimden alan Sevim Öğretmen, “Güle teşekkür ediyor ve yerine alıyoruz” dedi. Beni sahneden kibarca kovdu, arkadaşlarımla gülme sesleri arasında... Ne yaptığımı anlayamadan elimde gitarla sahneden iniverdim. Oysa daha seyircilerimi selamlayacaktım. Böylece sahne hayatım başlamadan bitti. Bir daha o sahnede olur muydum? Sevim Öğretmen beni sahneye alır mıydı? Liseye geçebilir miydim? Aklımda deli sorularla Sevim Öğretmen’in yanında buldum kendimi.

“Neden şarkıyı söylemedin?”

“Unuttum.” Gözlerine bakamıyordum.

“Hazır unutmuşken söz yazayım dedin, öyle mi?”

“Öyle oldu biraz.” Utandım. Neyse ki Sevim Öğretmen yumuşamıştı.

“Özür dilerim öğretmenim. İstemedim oldu” dedim. İzin isteyip odadan çıktım. Kapının önünde sınıf arkadaşlarım Neslihan ve Bilgehan duruyordu. Kapıdan çıkışımı sabırsızlıkla bekleyen Bilgehan, uzun ve sarıya çalan saçlarını geriye atıp konuşmak için öne doğru atıldı. Bitmeyen soruları merakının bir göstergesiydi.

“Bu sefer ne dedi?” Kolumu çekti. “Söylesene!”

“Çok kızmadı” dedim. “Sakindi.”

“Canım, Sevim Öğretmen öyle kızar gibi görünür ama sana kıyamaz.” Sonra da biz yokmuşuz gibi konuşmaya devam etti. “Ne de olsa sınıfın assolisti, matematiğin dâhisisin, bir şarkıyı unuttun diye seni topa tutacak değil ya?”

Neslihan, bir an Bilgehan’a seslenmek istedi:

“Bilgehan!”

Duyan yoktu ki!

“Aslında biliyor musun? Benim de sesim güzel ama hemşire olmak istediğim için kendimi o yönde geliştirmek istemiyorum.” Sonra bana dönüp göz kırptı. “Ne ballısin, yapmak istediğin şeyi hemen yapabiliyorsun.”

“Öyleyim de gitarımın teli koptu, o ne olacak?”

“O kötü olmuş” dedi ve bir an durdu. “Eee! Neden daha önce söylemedin?” Ben tam cevap verecektim ki araya Neslihan girdi:

“Fırsat mı veriyorsun insana, iki saattir konuşuyorsun.”

“Çok mu konuştum?” dedi Bilgehan ve sustu...

Bilgehan’ın kahverengi gözleri ile Neslihan’ın uzun saçları nazar degecek kadar güzeldi. Bana gelince sarı saçları ve heyecanım, mavi gözlerimi ve kıvrırcık saçları geride bırakıyordu. Sahne tecrübem olmadığı için henüz sanat yönümü fark eden de çıkmamıştı.

O günün son dersi Türkçeydi. Sınıfın afacan erkekleri her zamanki gibi sıraların yerlerini değiştirmiş, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Kızlar da arka sıralarda oturmuş, kendi aralarında konuşuyorlardı.

“Duyduğuma göre Demet Öğretmen gezi planlamış, tarihi yerleri gezecekmışiz” dedi içlerinden en konuşkanı.

Hayatımın en güzel cümlelerinden biri bu desem, yalan olmazdı. Tarihi yerleri gezmek, yapıların fotoğrafını çekmek, onlara dokunmak en sevdiğim şeylerden biridir. Hiç unutmuyorum, bir keresinde dayımların köyünde kuzenlerimle birlikte tarihi bir yapının içinde uyuyakalmıştık. Dedem bizi görüp “Ne güzel de uyuyorlar, tarihi kentte uyumak bir ayrıcalıktır” demiş ve yanımıza kıvrılıp o da uyumuş. Ah benim tatlı anılarım!

Ama acaba nereye gidecektik? Bu bir okul gezisi olduğu için Denizli’den çok uzakta bir yer olamazdı.

“Neresiymiş? Biz neden bilmiyoruz?” diye sordum. Merakla bizim kızlara baktım. “Sizin bilginiz var mı?”

dedim. Bilgehan ve Neslihan hayır der gibi başlarını salladılar. O sırada, sınıfın popüler kızlarından Özge bana baktı.

“Eee Gül, sen sahnede hayallere dalarken birilerinin haber alması gerekiyor.” Hafifçe gülümsedi. Bu alaycı tavrı canımı sıkımişti.

“Haklısın Özge, ben sanatla uğraşırken birileri de bu işlerle uğraşmalı.” Ona göz kırptım ve önden ikinci sıraya geçtim. “Sen de olmasan, ne olur halimiz?” dedim. Özge cevap veremedi bakakaldı. Bu sırada Türkçe öğretmenimiz Berna Öğretmen sınıfa geldi. Herkes alelacele yerine geçti. Berna Öğretmen güleç yüzüyle bizi selamladı:

“Merhaba çocuklar, nasılsınız?” Sınıftan sadece benim sesim çıktı. “Çok iyiyiz!”

Kahverengi gözleriyle gülümseyerek bana baktı:

“İyi olmana sevindim Gül.”

Berna Öğretmen mezun olur olmaz Denizli’ye tayin olmuştu ve ilk tecrübelerini bizimle yaşıyordu. Kocaman, kutu gibi çantasını masanın üstüne koydu, sınıf defterine bir şeyler yazdı. Ardından bize döndü:

“Öğrendiğime göre okul her yıl gezi yapıyormuş. Okul gezilerini oldum olası sevmişimdir. Çünkü muhakkak bilmediğiniz ve görmek istediğiniz yerler vardır ve imdadınıza okul gezileri yetişir.” Sınıf can kulağıyla Berna Öğretmen’i dinliyordu. Müjdeli bir haber vermek istediği belliydi.

“Bu yıl okul sizi...” Sınıf, öğretmenin sözünü kesti, “Pamukkaleee!” diye bağırdı.

“Bakıyorum da haber benden önce gelmiş” dedi gülümseyerek.

Gezi bizim sınıfın işiydi. Özge bilmiş edasıyla söz istedi. Sırasından kalktı, kısacık saçları dik durduğundan iri kahverengi gözleri daha belirgindi. Hafif gülümsemediğinde bile yanağındaki gamzeler hemen kendini ele verirdi.

“Her yıl düzenli olarak Pamukkale’ye gidiyoruz öğretmenim” dedi.

“Her yıl Pamukkale’ye mi gidiyorsunuz?” Berna Öğretmen şaşırmıştı.

“Evet öğretmenim, biz ailemizle de gidiyoruz” diye ekledi Özge.

“Bu harika!” dedi Berna Öğretmen masasından kalkarken. Sınıfın içinde dolaşmaya başladı. Her adımında uzun, altın sarısı eteği yerleri süpürüyordu. Sonra yazı tahtasının önünde durdu, siyah çerçeveli yuvarlak gözlüğünü çıkardı.

“Çocuklar madem tarihten ve geziden bahsediyoruz. Size bir soru sorayım o zaman. Korkmayın, zor sormayacağım” dedi ve gözlüğünü tekrar takarak sırtını yazı tahtasına yasladı; kollarını önünde kavuşturdu:

“Tarih nedir?”

Sınıfın çalışkanlarından Ali Kemal cevap vermek için söz istedi:

“Öğretmenim tarih, geçmiş zamanlarda yaşayan insanların yaşadığı türlü olayları yer ve zaman bildirerek, sebep-sonuç ilişkisi içinde anlatan bir bilim dalıdır” dedi. Kitap gibi konuşan Ali Kemal gururla yerine oturdu.

“Teşekkürler Ali Kemal” dedi Berna Öğretmen. “Size göre tarih nedir desem, bana ne söylersiniz?”

Bir an herkes öğretmenin dediklerini düşünmeye başladı çünkü bizden kendi cümlelerimizi istiyordu.

“Söyleyecek sözü olan yok mu?” Biraz ısrarcıydı.

“Dokunmaktır” dedim. Emin değildim. Sadece tarihin bana uyandırdığı hisle konuşmak istedim.

“Başka?” dedi hemen.

“Tutkudur.”